

LXXXIV.

Betænkning og Indstillinger

angaaende

de i Landstinget indbragte **Andragender**, der have været
tilstillede **Udvalget for Andragender**.

(Afgivne den 18. April 1907).

Udvalget har modtaget følgende Andragender:

1. Fra *Distriktslægeforeningen* om Distriktslægernes Lønningsforhold. (Indbragt den 16. November 1906 ved 4de Landstingsmand for 10de Kreds, *Ejsing*).

Andragerne ønske som en midlertidig Foranstaltning indtil den ventede Medicinalreform bliver gennemført, at deres faste Gage allerede nu maa ansættes til 1,200 Kr. stigende hvert 4de Aar med 300 Kr., indtil den efter 16 Aars Tjeneste har naaet 2,400 Kr.

Til Støtte for Andragendet anføres det uheldige ved den gældende Ordning, at Distriktslægerne ere Statsembedsmænd, som forudsættes væsentligst at skulle leve af privat Erhverv, medens de offentlige og navnlig de *kommunale* Forretninger beslaglægge den væsentligste Del af deres Tid.

Ved Lønningsloven af 25. Marts 1871 fastsattes Begyndelsesgagen for Stads- og Distriktslæger (dog herfra undtagne Stadslægen paa Frederiksberg og Stadsfysikus i Helsingør) til 800 Kr. Endvidere blev der tilstaaet 3 Alderstillæg af 200, 400 og 600 Kr., hvilke dog ikke opnaaedes efter Tjenesteaar, men derimod tilkendtes de tre ældste Klasser af Stads- og Distriktslæger, hver omfattende 16. Endvidere bibeholdtes den gamle Sportellønning efter Kancelli-Plakaterne 10. Marts 1818 og 4. Oktober 1825 samt Ligsynsloven af 2. Januar 1871, hvorhos der vedblivende for Kommune- og Amtsrejser skulde oppebæres Diæter af 1—2—4 Kr.

Senere har den medicinale Statistik stadig stillet større og større Krav til Distriktslægerne, og de humane Love, f. Eks. Loven om Alderdomsunderstøttelse af 9. April 1891, har, uden at yde Distriktslægerne noget Vederlag derfor, paalagt dem Behandlingen af et meget stort og stadig forøget Antal ny Kommunepatienter, der ganske særlig udmærke sig ved Sygelighed og Alderdomsskrøbeligheder, og Loven af samme Dato om det offentlige Fattigvæsen har, ligeledes uden Vederlag, paalagt Distriktslægerne at behandle Sygekassemedlemmer, hvis Sygekassehjælp er ophørt, samt endvidere enhver trængende, som af det offentlige henvises til dem, uden at Hjælpen faar Virkning af Fattighjælp, og dernæst har ganske særlig Loven om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 14. April 1905 flerdoblet Arbejdet